

“... TENDRE BARRA...”

Significa tendre més atxa, tenir la pretesa de ésser millor dels altres, o de tenir més capacitats dels altres, naturalment més amb la boca que no amb fets concrets. Cada u de nosaltres de segur pot fer referiment immediat a situacions de aquest tipus i sobretot a algunes persones, amb aqueixa característica, que coneixem bé i de més de una volta mos han portat a pensar entre mosaltres o a diure discutint amb els amics: “...cert que la barra ja no li manca”.

Per aquesta manera de diure, com per tantes altres, és ben difícil saber exactament l'origen i de on nos arriba, però aquesta és una manera de diure que naix de l'observació més elemental i universal dels comportaments humans. Així nos succeeix segurament, amb un poc de sorpresa, que llegint calqui llibre de proverbis o maneres de diure, trobem tants proverbis que pensà-

vem de tenir exclusivament nosaltres, mentre, amb qualqui variant insignificant, són comuns en tot el món.

En el cas específic de aquesta manera de diure, la similitud de l'expressió i la universalitat del significat són lligades a la “cara”, a la “fatxa” a la “barra”, on més fàcilment i en manera més immediata hi transferim els nostres sentiments i, consegüentment, hi trobem “fotografats” els sentiments, els comportaments, les maneres de pensar dels altres.

Tornant al significat de la nostra manera de diure, tenir “fatxa” o ésser “esfatxat”, tenir “barra” vol indicar una persona que pretén més del què deuria, o presenta, empromiti, diu més del què de fet pot complir o és en grau de fer.

Així una persona que té més xarra de un altre, que se vanta i vol fer creure que com ell no hi

ha ningú, és coneixuda i se diu que és un “barrós”. I sabem tots que el món és ple de aqueixos barrosos i que ne podem trobar en cada lloc, a començar del món de la política fins al picapedrer. A voltes són també persones curioses i simpàtiques, quan però se sap que tenen sols barra i no fan, ni tenen intenció de fer mal. De “barrosos” però n'hi ha també de més perillosos, i són los que tenen la convicció i la presumpció de tendre grans capacitats, i a voltes fanen solament degoll.

Prenint la cosa irònicament me ve en ment un personatge del passat, que la bonànima de Gavi Bal·lero posa en la comèdia: “Lo carrer del Botaio”, un personatge simpàtic que recordem tots com “Barrota” i que dieva: “...essere o non essere... jo só i vosaltres no séu...”

Vito Loy